

lykkes at naa til fuldkommen Enighed med Tjenestemændenes Organisationer, og naar et saadant Lovforslags Gennemførelse kunde vække Tilfredshed til alle Sider, var det vel værd at ofre noget derfor. Fra Begyndelsen af var det jo Meningen, at man skulde naa til Tilfredshed og rolige Forhold. Det kunde da ikke være Regeringens Hensigt, og det har heller ikke været Lønningsudvalgets Flertals Mening, at denne Ro tilslidst skulde glippe, at der ikke skulde naas den Tilfredshed, som det af alle Grunde var ønskeligt at komme til.

Dette har da ogsaa været min Stilling. I Udvalget blev det kun i al Almindelighed antydet for mig, at man kunde tænke sig at gaa videre med Hensyn til Tillægene, medens Udvalget meget bestemt fastslog overfor mig, at man ikke vilde gaa til en Forøgelse af Grundlønningen, og dette Standpunkt stemte ganske overens med Regeringens Anskuelse. Ud derfra stillede jeg Ændringsforslag i Lønningsudvalget, som dattes Flertal gik ind paa, og som jeg saa forhandlede med Tjenestemændene om; jeg hørte deres Betragtninger, forstod, maa jeg sige, deres Ønsker, og gik efter dette tilbage til Lønningsudvalget for der at forsøge at skabe en Enighed mellem Rigsdagen og Organisationerne, som jeg mente, det var min Opgave at forsøge at skaffe. Dette lykkedes med de Forslag, som Flertallet nu stiller, men om disses finansielle Rækkevidde maa jeg tilføje nogle Ord.

Den ærede Ordfører (Kofod) oplyste, at de Ændringsforslag, der er stillede i Udvalget, vilde føre til en Merudgift, som — nøjagtigt kan det naturligvis ikke angives — var omkring 700 000 Kr., og mente, at dette maatte vække en vis Glæde hos Finansministeren, som kunde være belavet paa, at man var naaet til 1 Mill. Kr. Desværre kan min Glæde derover ikke blive særdeles stor. Vi er naaet til en finansiell Situation, hvor ulykkeligvis en 200 000—300 000 Kr. ikke spiller nogen stor Rolle, heller ikke for den højtærede Rigsdags Medlemmer og Partier, saaledes som Tilfældet var for ikke mange Aar tilbage. Imidlertid, hvad der er sparet, er jo godt, thi Forøgelsen af Tillægene til Lønningen vil medføre en Udgift af vel godt 17 Mill. Kr., mellem 17 Millioner 200 000—300 000 og 17½ Mill. Kr. Heller ikke jeg kan naturligvis angive dette Tal med fuld Nøjagtighed, men denne sidste Forøgelse bringer den hele Merudgift, som Lønningsloven med ^{alt}, hvad der knytter sig til denne, vil fremkalde i Forhold til

tidligere Lønningsudgifter, deri medregnet 25 pCt.-Tillæget og Dyrtidstillæget, op til en Sum af omkring 80 Mill. Kr.

Jeg har ikke ment i Udvalget at burde kræve anden Dækning for den Merudgift paa 17 Mill. Kr., som nu kommer til at foreligge, end den, der kan skaffes derigennem, at Statens Tilskud til Lærrelønninger formindskes, hvilket meget let kan ske ved at fastholde den Tilstand, som nu er til Stede med Hensyn til Fordeelingen af Udgifterne mellem Stat og Kommuner. Jeg har altsaa ikke ment at burde hævde, at der maatte nye Skattepaalæg til af Hensyn til Udgiftsforøgelsen. En ikke ringe Del af denne vil dækkes gennem Takstforhøjelser for Post-, Jernbane- og Telegrafvæsenet. Jeg ser ingen Mulighed for at gaa til nye Skattepaalæg, der kunde indbringe det Beløb i indeværende Finansaar. Men samtidig maa jeg sige, at der gennem den Forhandling, der er ført mellem det om de af mig foreslaaede Skatter nedsatte Udvalg og mig, er naaet til Enighed om, at det Beløb, som jeg mente maatte indvindes ved Skattepaalæg, dels direkte og dels indirekte, kan faa Partiernes Tilslutning. Der er givet mig et bestemt Tilsagn derom. Om Ændringer i Forslagene har jeg hele Tiden sagt, der kunde forhandles, naar Forholdet mellem direkte og indirekte Skatter bevaredes, og Udvalget har erklæret sig villigt til at arbejde hen til dette Formaal. Uden dette vilde jeg ikke kunne tage Ansvar for Lønningslovens Gennemførelse, det har jeg tidligere tilfaldt mig at sige, og det mener jeg det rigtigt at gentage nu med den Tilfredshed, som ligger i, at jeg fra Rigsdagens Side maa vente Tilslutning ogsaa til de Skattelove, som skal gøre det muligt i indeværende og næste Aar at afholde de forøgede Udgifter, som her kommer til at foreligge.

Jeg mener at kunne indskrænke mig til disse ganske almindelige Bemærkninger, som jeg har anset det for nødvendigt at fremsætte. Jeg har endnu kun en Bemærkning at gøre til det ærede 15de Medlem for Hovedstaden (Laurits Jensen), som udenfor Betænkningen har stillet et Ændringsforslag. Dette Forslag kan jeg ikke tiltræde. Jeg kan ligesom det ærede Medlem henholde mig til de Bemærkninger, jeg har gjort om dette Spørgsmaal ved første Behandling. Saaledes som Forslaget her foreligger, synes det mig endda mindre forsvarligt end det, der laa i det ærede Medlems Udtalelser den